

Putere
proaspătă

Ce se întâmplă când experimentăm resursele
nelimitate ale Duhului lui Dumnezeu

Putere *proaspătă*

JIM CYMBALA

PASTOR AL BISERICII BROOKLYN TABERNACLE, NEW YORK

ÎMPREUNĂ CU DEAN MERRILL

Retipărire

 CASACĂRȚII

Oradea, 2016

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Fresh Power*.
Copyright © 2001 by Jim Cymbala
Publicată cu permisiune din partea The Zondervan Corporation L.L.C.,
un imprint al HarperCollins Christian Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice au fost preluate din versiunea Bibliei în limba română, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Alte versiuni folosite:

KJV King James Version
NIV New International Version
NKJV New King James Version
NTR Noua traducere în limba română
Phillips Version
Weymouth Version

Putere proaspătă

de Jim Cymbala și Dean Merrill

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CYMBALA, JIM**

Putere proaspătă / Jim Cymbala și Dean Merrill; trad.:

Mihaela Fodor. - Oradea: Casa Cărții, 2016

ISBN 978-606-732-058-9

I. Merrill, Dean

II. Fodor, Mihaela (trad.)

244

Traducerea: Mihaela Fodor

Editarea: Lavinia Filipaş

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

<i>Nota editurii</i>	7
<i>Prolog</i>	9
1. O noapte lungă în Indianapolis	11
2. Despre cimitire și aziluri de nebuni	23
3. Ceva din cer	43
4. Predicarea alimentată de Duhul Sfânt	57
5. Față în față cu focul	81
6. O casă unită.	99
7. Necalificat?	113
8. Să eliberezi oameni din închisorile lor	129
9. „Strategia” Duhul Sfânt	145
10. Bucurie și încă ceva mai mult.	161
11. Prin multe greutăți.	175
12. Apă fără plată.	197
<i>Note</i>	211

Nota editurii

Încă de la începutul său, Biserica a fost confruntată cu întrebări venite atât din afara ei, cât și din interior, privind autoritatea și veridicitatea exercitării mandatului încredințat ei de Cristos Domnul, Capul Bisericii. Intrarea într-un nou secol și mileniu au amplificat mulțimea întrebărilor și căutărilor, cărora Biserica trebuie să le răspundă.

Dintre multele întrebări care frământă astăzi Biserica, o vom menționa doar pe cea referitoare la prezența și experiența contemporană a Duhului Sfânt în manifestarea Sa complexă prin roade și daruri, în viața credinciosului și implicit a Bisericii.

În spațiul limitat al acestei note nu ne propunem o analiză asupra acestui subiect, ci mai degrabă citarea a trei clasici evanghelici, în legătură cu modul în care ei au înțeles și au exprimat nevoia experimentării Duhului Sfânt în viața Bisericii. (Menționăm că cele trei citate sunt luate din cartea *Experiențe cu Duhul Sfânt*, de L.F. Choy, Editura Cartea Creștină, Oradea, 1999.)

Legea creștinismului este de la mai puțin la mai mult și nu de la mai mult la mai puțin. Două șuvoaie de binecuvântare personală pornesc din lucrarea personală a Domnului nostru, un șuvoi de vindecare și un șuvoi de regenerare. Unul este pentru însănătoșirea trupului, celălalt pentru însănătoșirea sufletului. Ambele au curs alături de-a lungul perioadei apostolice. Este deci rezonabil să presupunem că scopul lui Dumnezeu era ca unul să-și urmeze cursul prin întreaga dispensație a Duhului, iar celălalt să scadă și să dispară complet

într-o singură generație? Eu nu pot crede așa ceva. (Adoniram Judson Gordon, p. 122)

Cincizecimea este încă la îndemâna noastră. Dacă nu avem parte de trezire spirituală este pentru că un anumit idol rămâne încă pe tron. Noi continuăm să ne punem încrederea în scheme organizatorice umane. Refuzăm încă să recunoaștem adevărul neschimbător că lucrul acesta „nu e prin tărie, ci prin Duhul Meu”. (Jonathan Goforth, p. 103)

Eu cred că Biserica are nevoie astăzi nu de structuri mai multe și mai bune, nici de noi organizații creștine sau de metode mai multe și mai noi. Ea are nevoie de oameni pe care Duhul Sfânt să-i poată folosi – oameni ai rugăciunii, oameni puternici în rugăciune. Duhul Sfânt nu vine prin metode, ci prin oameni. El nu vine peste structuri, ci peste oameni. El nu unge planuri, ci oameni – oameni ai rugăciunii. (Edward McKendree Bounds, p. 26)

În finalul acestei note vă recomandăm cartea *Putere proaspătă*, scrisă de un contemporan, pastorul Jim Cymbala. Experiența sa personală și a bisericii unde slujește dovedește că după mai bine de douăzeci de veacuri, ceea ce transformă și energizează viața Bisericii este Duhul Sfânt.

Citatele biblice folosite în cartea aceasta sunt din traducerea Cornilescu a Sfintei Scripturi, iar autorul, pentru a sublinia unele idei din textele citate, le-a redat cu caractere cursive.

PROLOG

de D.L. Moody

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, cel mai mare evanghelist creștin în viață al acelei epoci a convocat o adunare specială. D.L. Moody i-a chemat pe cei din orașul lui natal, Northfield, Massachusetts „la rugăciune și așteptare înaintea Domnului pentru o nouă înveșmântare cu putere de sus.” Moody, care a început să-și câștige existența reparând încălțăminte, nu a fost niciodată ordinar, dar a fost folosit din plin de Dumnezeu atât în America, cât și în Marea Britanie și a văzut sute de mii de oameni venind la Cristos. El a devenit un nume bine-cunoscut printre creștinii de pretutindeni. El era cunoscut și apreciat ca cercetător atent al Bibliei, păstrând o atitudine smerită în ciuda popularității lui.

Cu toate acestea, inima d-lui Moody a devenit din ce în ce mai preocupată, de-a lungul anilor, de declinul spiritual pe care el îl vedea în atâtea biserici. Cum putea el, ca evanghelist, să extindă cu succes Împărăția lui Dumnezeu, când adunările locale erau căldicele? Unde se puteau duce nou-converțiții pentru a fi hrăniți și educați?

Sute de oameni, din aproape fiecare stat și câțiva din alte țări, au venit, ca răspuns la apelul lui Moody, la întâlnirile care au avut loc în timpul acestei convocări speciale. Discursurile lui au fost comprimate într-o carte publicată câteva luni mai târziu cu titlul Putere Secretă.¹ Ea începea în felul următor:

Există în ultima vreme multe cercetări cu privire la Duhul Sfânt. În această țară, precum și în altele, mii de persoane își îndreaptă atenția către studiul acestei teme foarte importante.

Eu sper că El ne va determina pe toți să ne rugăm pentru o manifestare mai extinsă a puterii Lui asupra întregii Biserici a lui Dumnezeu.

Cât de mult L-am necinstit noi în trecut! Cât de ignoranți suntem în ce privește harul, dragostea și prezența Lui! E adevărat că am auzit despre El și am citit despre El, însă avem puține informații sistematizate despre atributele Lui, despre funcțiile Lui și despre relațiile Lui cu noi...

Să-i lăsăm pe alții să respingă, dacă așa voiesc, spre propria lor pierzare, acest adevăr nepieritor. Eu cred, și cresc din ce în ce mai mult în această credință, că în Duhul Sfânt locuiește putere divină, miraculoasă și creatoare...

Dacă El nu însoțește Cuvântul cu putere, în zadar va fi încercarea de a-l predica. Elocvența umană sau puterea de convingere a discursului sunt adevăratele capcane ale celor morți. Când lipsește Duhul de viață, profetul poate să tot predice oaselor din vale; trebuie să existe suflarea din cer care să-l facă pe cel ucis să reînvie...

Dacă vrem ca acea putere să-i readucă la viață pe prietenii noștri, care sunt morți în păcat, atunci trebuie să privim la Dumnezeu și să nu ne așteptăm ca omul să o facă. Dacă privim numai la lucrători, dacă așteptăm această lucrare numai de la discipolii lui Cristos, atunci vom fi dezamăgiți. Dacă privim la Duhul lui Dumnezeu și așteptăm ca El și numai El să intervină, atunci Îl vom onora pe Duhul Sfânt și Duhul Își va face lucrarea.

Cred că există mulți creștini care doresc să fie mai eficienți în slujba Domnului. Numai de la Duhul Sfânt putem aștepta această putere.

Capitolul 1

O noapte lungă în Indianapolis

În toamna anului 1994 am fost invitat să vorbesc la o întâlnire despre muzica creștină în Indianapolis. Am mai participat și înainte la o astfel de întâlnire, așa că știam că cei aproximativ 10 000 de oameni veneau numai ca să audă muzică bună. Da, exista câte un vorbitor în fiecare dimineață și mai erau și un număr de sesiuni pe parcursul întregii zile, însă asul evenimentului era lauda și închinarea prin muzică.

Am sosit într-o joi și în acea seară nu eram încă sigur despre ce voi vorbi a doua zi dimineață. Îclinam spre un mesaj simplu de încurajare – unul pe care îl mai folosisem o dată. M-am gândit că va merge bine cu această atmosferă festivă. Nu doream în niciun caz să fac ceva controversat sau să calc pe cineva pe bătătură. Acum, la prima mea șansă de a vorbi acestei mulțimi, natura mea umană dorea să se facă plăcută și acceptată.

Am fost la prima parte a concertului din acea seară, împreună cu fiica mea Chrissy și ginerele meu Al Toledo, însă m-am întors în camera mea de hotel în jurul orei opt. Acolo am început să-L întreb pe Domnul în legătură cu mesajul meu pentru a doua zi dimineață. Știam că din miile de versete bune pe care un predicator le putea utiliza cu folos, exista numai un singur pasaj pe care Domnul îl avea în minte în mod specific pentru această ocazie și acest public. Am încercat de-a lungul anilor să mă rog ținând cont de aceasta, cerându-I lui Dumnezeu

nu numai ungerea Lui, ci și confirmarea că aceea era tema pentru respectiva ocazie.

M-am uitat din nou peste schița predicii și apoi m-am pregătit să mă rog. Știam că am nevoie de ajutorul Lui pentru ca acest mesaj să fie o binecuvântare pentru cei prezenți.

Abătut din drum

Cu cât mă rugam mai mult, cu atât mai lipsită de viață devenea în interiorul meu această idee de predică blândă și familiară. În inima mea nu exista nicio vibrație. Punctele predicii erau cât se poate de biblice și oamenii ar fi primit, fără nicio îndoială, hrană. Însă știam că nu era cea potrivită momentului. Altceva era pregătit pentru mine. Și sincer să fiu nu doream să aflu ce anume.

Am continuat să mă rog. Cu timpul m-am simțit atras de textul „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune” (Marcu 11:17), mesaj pe care l-am avut nu cu mult timp în urmă la Brooklyn Tabernacle. E un mesaj foarte direct. E despre Isus care alungă vânzătorii din Templu și care le atrage atenția celor prezenți asupra a ceea ce este cu adevărat biserica, în contradicție cu toate întrebuițările pe care i le dăm noi. (Acest mesaj a devenit mai târziu parte a primei mele cărți, în capitolul intitulat „Ziua în care Isus S-a mâniat.”)

Am început să mă lupt cu Domnul. O predică despre alungarea vânzătorilor din casa lui Dumnezeu – la un festival de muzică? Cu siguranță nu! „Doamne, eu nu sunt un invitat obișnuit la aceste întâlniri. Nu am niciun drept să mă ridic și să-i înfrunt pe acești oameni. Ee vor uita la mine și se vor gândi, *Cine se crede – vreun înțelept din New York City? Serviciul începe să semene cu unul de trezire.* Nu am fost invitat aici pentru a stârni controversă. Dacă le spun că biserica de azi a devenit lipsită de rugăciune și este în pericolul de a primi judecata lui Isus... hmm, nu-i tocmai cea mai bună modalitate de a-mi face prieteni și de a-i influența pe oameni.”

.....
**Am început să mă lupt cu Domnul. O predică despre
 alungarea vânzătorilor din casa lui Dumnezeu – la un festival
 de muzică? Cu siguranță nu!** ✨

Începea să se facă târziu. Și nici nu aveam schița aceluia mesaj. Nu-mi puteam aminti decât fragmente și frânturi din ceea ce am predicat în biserica noastră. Cu siguranță nu intenționam să mă ridic în fața a 10 000 de oameni și să „improvizez.”

Cu toate acestea, Duhul Sfânt părea să șoptească stăruitor inimii mele: *De aceea te-am adus aici. Despre aceasta vreau să predici. Ești gata să faci voia Mea sau vei apărea mâine dimineață acolo „și-ți vei juca piesa”?*

Am continuat să mă frământ în rugăciune. Întreaga situație devenea neplăcută. Dacă nu mă decid curând și nu mă duc la culcare imediat, voi avea parte de un mare eșec. De ce nu m-aș prezenta pur și simplu cu ceea ce am pregătit?

Pe de cealaltă parte, dacă aș merge împotriva a ceea ce Dumnezeu vrea să fac, L-aș dezamăgi pe Domnul care m-a chemat în lucrare.

Într-un final, după vreo oră sau două am capitulat. Am deschis Biblia la pasajul din Marcu și am spus: „Doamne, ajută-mă. Dacă Tu vrei să folosești acest pasaj pentru a vorbi oamenilor mâine dimineață, atunci așa să fie. Arată-mi cum să reconstruiesc această predică.”

Pe la miezul nopții s-a petrecut ceva foarte neobișnuit. În mod normal nu sunt o persoană timidă, însă în acea noapte am fost atacat de un imens sentiment de frică și nesiguranță. Am început să-mi imaginez oamenii întorcându-se împotriva mea. Ceva sau cineva îmi șoptea mereu că acest mesaj „profetic” nu va fi deloc în concordanță cu atmosfera. Era ca și cum mă luptam cu forțe care intenționau să distrugă acest mesaj pe care acum îl simțeam atât de puternic.

Inima a început să-mi bată cu putere. Străbăteam camera dintr-un capăt în celălalt și nu după mult timp am început

să plâng. „O, Dumnezeule, acum că mi-ai arătat voia Ta și eu sunt dispus să o îndeplinesc – dă-mi curajul, puterea și înțelepciunea de a predica acest mesaj spre slava Ta.”

Am stins lumina și am încercat să adorm, dar nu puteam. La scurtă vreme eram din nou în picioare, străbătând camera dintr-un capăt în celălalt și rugându-mă. Continuam să mă lupt cu sentimentul că întreaga situație va fi un dezastru. Într-un târziu, pe la trei și jumătate am adormit din cauza oboselii extreme.

Soarele abia răsărise în acea dimineață de vineri când a sunat telefonul. Nu era apelul de la recepția hotelului menit să mă trezească, ci soția mea, Carol, din New York.

– Jim, ești bine? a întrebat ea cu o voce îngrijorată.

– Cred că da, am răspuns eu amețit.

– Ce se întâmplă acolo cu tine? a stăruit ea.

– Păi, adevărul e că duc o luptă, am recunoscut eu. În câteva ore va trebui să vorbesc și Domnul m-a cercetat cu privire la un mesaj care nu e ușor de transmis. Sunt într-o mare frământare.

– Știam eu că ceva nu e în regulă, a răspuns ea. Nu am putut dormi azi-noapte. M-am trezit și a trebuit să mijlocesc pentru tine. Nu știam ce se întâmplă, cu toate acestea simțeam că trebuie să mă rog pentru tine.

Apoi a început să se roage pentru mine chiar în acel moment la telefon.

La sfârșit ea a adăugat:

– Dumnezeu te va ajuta, Jim. Bazează-te pe Duhul Sfânt să te ajute și nu te mai îngrijora.

În arenă

Am închis telefonul și cu mai puțin de patru ore dormite am început să mă pregătesc pentru ziua care îmi stătea înaintea. În scurt timp mă aflam deja în clădirea de peste drum, în arenă. Sunetul mulțimii cântând la deschiderea sesiunii de dimineață răsuna pe coridoare.

Cineva a venit și mi-a prins un microfon de cravată. Acesta a fost primul semnal că nu voi avea obișnuitul microfon pe care să-l țin în mână și cu care mă simțeam cel mai bine când vorbeam, pentru că îmi ținea ocupată o mână. Ba mai rău decât atât – tehnicianul de la audiovizual mi-a reamintit că mă voi afla în centrul unei platforme rotunde, înconjurat din toate părțile de oameni, ceea ce însemna că trebuia să îmi amintesc să mă învârt constant pentru a fi mereu cu fața spre câte o nouă secțiune. Și voi fi urmărit de un set de camere video!

Din punctul meu de vedere, circumstanțele nu puteau fi mai stânjenitoare de atât.

În timp ce gazda a început să mă prezinte, am pășit pe scena circulară și tremurând am luat cunoștință de ceea ce mă aștepta. *O, Dumnezeule, ajută-mă acum!* m-am rugat eu în tăcere.

Am început pe un ton scăzut. „Vreau să vă vorbesc pentru câteva momente despre ceva atât de vital și cu toate acestea atât de simplu. Ne e atât de familiar – și tocmai aici e pericolul. Vreau ca sesiunea din această dimineață să aducă schimbare în viețile noastre...”

Pentru a aborda acest subiect, vreau să vă redau una dintre cele mai ciudate și uimitoare imagini ale lui Isus întâlnite în întreaga Biblie.” Am început apoi să le descriu un Isus care face curățenie în Templu.

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât mesajul devenea mai clar în inima mea. M-am simțit calm înăuntrul meu. Îl simțeam pe Duhul Sfânt dându-mi ajutor. Am continuat să mă mișc și să mă întorc pe măsură ce vorbeam, privind spre marea de fețe care se întindea până în locurile umbrite din toate părțile sălii. Fără notițe, logica și continuitatea gândurilor părea să prindă formă. Chiar dacă spuneam lucruri greu de auzit pentru cei prezenți – ca, de exemplu, că muzica poate deveni simplu spectacol în loc să fie o lucrare reală – ei păreau să răspundă. Inimile lor erau captivate.

Tonul vocii mele nu era aspru sau condescendent. Îmi exprimam strigătul propriei mele inimi după ceva mai mult din Dumnezeu. Povara din interiorul meu era transferată către cei ce mă ascultau. După un timp am ajuns să mă simt aproape detașat de ceea ce se petrecea acolo. Era ca și cum mă ridicasem și priveam scena de pe unul dintre locurile cele mai de sus ale sălii. Toată neliniștea și stânjeneala dispăruseră. Nu făceam decât să transmit ceea ce am simțit că Dumnezeu vrea să spun.

Când m-am apropiat de final, le-am povestit cum rugăciunea disperată a smuls-o pe fiica noastră adolescentă, Chrissy, din răzvrătire și autodistrugere, ca să-L slujească din nou pe Domnul. (De fapt, Chrissy și soțul ei se aflau chiar acolo în sală ascultându-mă.) Câteva dintre ultimele fraze pe care le-am rostit au fost: „Dumnezeu spune că, atunci când Îl chemăm, El va răspunde. Pentru greutățile prin care unii dintre voi treceți astăzi – răspunsul nu va veni prin vreun alt seminar... Avem prea mulți tehnicieni pe care nu îi interesează decât metodologia și ei invadează în număr tot mai mare Biserica. Răspunsul nu stă în nicio metodologie umană. Răspunsul se află în puterea Duhului Sfânt. Răspunsul se află în harul lui Dumnezeu.” Apoi am făcut ceva ce nu se obișnuiește la acest gen de întâlniri: am făcut un apel direct.

.....
**Avem prea mulți tehnicieni pe care nu îi interesează decât
 metodologia și ei invadează în număr tot mai mare Biserica.
 Răspunsul nu stă în nicio metodologie umană. ✨**

Deoarece spațiul din jurul platformei era prea mic pentru a putea fi folosit, le-am cerut celor care doreau să strige către Dumnezeu în rugăciune pentru situații în care numai Dumnezeu îi putea ajuta, să se ridice. Poate că ei renunțaseră deja, pentru că situațiile păreau lipsite de speranță: copii înstrăinați, slăbiciune spirituală, căsătorii pe cale să se destrame.

Unii dintre ei s-au apropiat totuși de centru și au început să strige către Domnul cu multe lacrimi. „O Dumnezeule, intervine în viața mea și în criza prin care trec.” „Ai milă de noi și întinde-Ți mâna Ta puternică așa cum ai promis că vei face.”

Am coborât de pe scenă, mi-am scos microfonul prins de cravată și am fost însoțit imediat până la mașina pregătită să mă ducă la aeroportul din Indianapolis. Câțiva dintre cei prezenți mi-au strâns mâna și mi-au mulțumit. Am simțit pace în interior: cu adevărat Dumnezeu mă ajutase să fac ceea ce El dorișe în acel loc.

Unde pe apă

În următoarele luni, am ținut ocazional legătura cu prietenul care mă invitase și el mi-a spus că vânzările casetei video din acea dimineață au depășit orice altă vânzare din anii precedenți. Un an mai târziu, și chiar după doi sau trei ani, caseta a continuat să fie vândută și să fie răspândită pe tot cuprinsul țării.

Am primit vești despre grupuri de lucrători din locuri îndepărtate care au vizionat-o. Veneau continuu mesaje prin fax și e-mail. 2000 de persoane de la o conferință din New England au vizionat-o în timpul unei sesiuni principale, și când înregistrarea a luat sfârșit, oamenii s-au îndreptat în mod spontan către tronul de har, dând naștere unei întâlneri de rugăciune.

Mulți pastori au sunat să spună: „Nu vă cunosc în mod personal, dar vreau să știți că am difuzat caseta dumneavoastră în timpul primului serviciu de dimineață – și oamenii s-au ridicat în masă pentru a veni să se roage la altar, ceea ce nu se obișnuiește în biserica noastră. Când a venit timpul să se elibereze sala pentru cei care veneau la următorul serviciu, nu am știut ce să fac... Cei de curând sosiți au intrat și s-au alăturat primului grup în a-L chema pe Dumnezeu și a aștepta în prezența Lui.”

O lucrare de trezire din Michigan a fost binecuvântată cu un donator care a cumpărat mii de copii ale casetei și le-a

trimis la pastorii flămânzi spiritual. Rapoarte îmbucurătoare au continuat să ajungă la noi – *toate acestea doar pentru că Domnul a preluat controlul asupra planurilor mele într-o cameră de hotel și mi-a descoperit voia Lui*. Nu dorisem deloc să predic acel mesaj. Dar Dumnezeu știa exact de ce am fost adus acolo.

Când privesc înapoi la acea noapte lungă din Indianapolis, mă gândesc la cuvintele lui Isus din Ioan 16:7: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”

Trebuie să le fi sunat tare ciudat ucenicilor aceste cuvinte. Ei fuseseră alături de Isus mai bine de trei ani; El era totul pentru ei. Plecau într-alt loc când El pleca. El le-a răspuns tuturor întrebărilor lor. Când erau triști sau plini de frică, El le dădea siguranță. Era de neimaginat ca Isus să-i părăsească vreodată sau că acest lucru ar fi *bun* sau chiar *mai de folos*.

Însă Domnul nostru știa ce era cel mai bine. Afirmăția Lui a scos la lumină măreția lucrării care urma să vină, a Duhului Sfânt în viețile lor și în viața Bisericii creștine. Duhul Sfânt avea să fie totul pentru ei, chiar mai mult decât a fost Isus în trup. Ei urmau să realizeze mult mai mult sub călăuzirea și puterea Lui decât au făcut-o vreodată cât timp au fost cu Isus. Aceasta nu e o blasfemie sau o denigrare la adresa lui Cristos, pentru că El Însuși a spus așa ceva.

Isus era cu ei, dar nu era *în ei*. Și cea mai mare lucrare care trebuia făcută în ucenici era lăuntrică. Aceasta era esența Noului Legământ pe care Dumnezeu Îl făcea cu poporul Lui: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi” (Ezechiel 36:26–27).

Dacă lucrarea lui Cristos de pe cruce, vărsarea sângelui Său a fost singura cale de a rezolva problema vinovăției, păcatului și condamnării, venirea Duhului Sfânt promis a fost modalitatea lui Dumnezeu de a schimba ființele umane din

interior în afară. Legea dată lui Moise a eșuat tocmai în acest punct. Ea era sfântă și dreaptă în ea însăși, însă problema stătea în natura păcătoasă din oameni. Prezența Duhului Sfânt în inimile credincioșilor va birui de acum dilema veche de când lumea: „Vreau să fiu altfel, dar nu pot. Știu ce e rău – și cu toate acestea continui să-l fac.” Această împuternicire a Duhului va fi sursa dinamică de-a lungul timpului pentru toți cei care trăiesc și lucrează pentru Isus Cristos.

Cea mai acută nevoie

Ce mi s-a întâmplat mie în Indianapolis nu a fost ceva neobișnuit. Duhul Sfânt a venit în ajutorul unui vas uman, care nu știa ce să facă în acel moment. Duhul este Cel care ne călăuzește în voia lui Dumnezeu. Așa cum Isus a fost călăuză și inspirație pentru ucenicii Lui, cât a fost pe pământ, la fel e și Duhul Sfânt, într-un mod mai puternic, mai intim.

Acea noapte din camera de hotel se potrivește cu Romani 8:26, care declară cu îndrăzneală: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.”

Acesta este unul dintre cele mai neglijate adevăruri din Noul Testament în ziua de azi. Noi, creștinii, admitem foarte rar că nu știm cum să ne rugăm. Mulți dintre noi au fost învățați încă din copilărie cum să formuleze propoziții care să sune a rugăciune, până aproape ne-am perfecționat. Unii pot să-I înfățișeze lui Dumnezeu un discurs elocvent cât ai clipi din ochi.

Rugăciunea născută din Duhul, însă, face parte dintr-o dimensiune atât de aparte a chemării Numelui Domnului, încât trebuie ca Duhul Sfânt să ne asiste într-un mod supranatural. Nu e un sentimentalism fabricat, ci promisiunea impresionantă că Însuși Dumnezeu ne va ajuta! Duhul Sfânt m-a ajutat să mă rog în acea noapte, când mă zbăteam în slăbiciunea mea.

Alarma care s-a declanșat în inima lui Carol de a se ruga pentru mine a fost și ea un ajutor supranatural din partea Duhului Sfânt. El este capabil să comunice și prin alte simțuri decât cele naturale. Carol știa că aveam nevoie de rugăciune și mijlocire, chiar dacă nimeni nu i-a spus despre dilema mea – nimeni, în afară de Duhul atotștiutor al lui Dumnezeu. Așa că ea a înălțat cereri arzătoare care au întrecut orice fel de rugăciune mecanică sau de rutină.

Curajul de care aveam nevoie pentru a depăși o situație care mă intimidă a venit numai prin Duhul Sfânt. El m-a înălțat deasupra temerilor mele naturale și a limitărilor verbale. Dați-mi voie să vă asigur că nu sunt un orator înăscut. Numai împuternicirea dată de Duhul Sfânt a făcut ca acele cuvinte să fie transmise cu claritate și să aibă impact. Acesta este exact motivul pentru care a venit Duhul: să inspire și să echipeze oameni obișnuiți pentru a lucra pentru Isus Cristos.

Cu aproape o sută de ani în urmă, în Anglia, Samuel Chadwick, un lider metodist și decan al unei universități a scris:

Lucrarea lui Dumnezeu nu se face prin puterea oamenilor sau prin tăria lor, ci prin Duhul. Numai prin El adevărul convinge și convertește, sfințește și salvează. Filosofiele oamenilor se prăbușesc, dar Cuvântul lui Dumnezeu triumfă *prin manifestarea Duhului*. Dorințele noastre sunt multe și greșelile nenumărate, dar ele toate se cuprind în inexistența Duhului Sfânt în viețile noastre.

Resursele bisericii stau în „ajutorul Duhului”. Duhul nu este doar un agent al mângâierii. El este Cristos fără limitările trupului și ale lumii materiale. El poate descoperi lucrurile despre care Cristos nu a putut vorbi. El are rezerve de putere mult mai mari decât cele pe care le-a putut folosi Isus și El face posibile lucrări mai mari decât ale Lui. El este Duhul lui Dumnezeu, Duhul adevărului, Duhul mărturiei, Duhul care convinge de păcat, Duh de putere, Duh de sfințire, Duhul luminii, Duhul înfierii, Duhul care ajută, Duh de libertate,

Duh de înțelepciune, Duh de descoperire, Duhul promisiunii, Duh de dragoste, Duhul blândeții, Duhul cumpătării, Duhul harului, Duhul slăvii și Duhul profeției. Rămâne la latitudinea Bisericii să exploreze resursele Duhului; resursele lumii sunt inutile.¹

Marea nevoie a generației noastre este „ajutorul Duhului” (Filipeni 1:9). Noi trăim acum în era Duhului Sfânt, în timp ce așteptăm revenirea Mântuitorului nostru Isus Cristos. Domnul nostru stă la dreapta Tatălui în cer, dar L-a trimis pe Duhul Sfânt, Cel promis, pentru ca prin puterea Lui să putem duce la îndeplinire voia lui Dumnezeu, să înfrângem orice șiretlic al lui Satana și să lărgim Împărăția lui Cristos aici pe pământ.

.....
„Filosofiile oamenilor se prăbușesc, dar Cuvântul lui
Dumnezeu triumfă prin manifestarea Duhului.” – Samuel
Chadwick ✱
.....

Oricare ar fi greutățile cu care ne confruntăm ca și credincioși sau ca biserici locale, Dumnezeu ne cheamă să primim astăzi această promisiune măreață de putere ca pe o realitate vie. Atunci, biruitori, Îl vom lăuda pe Dumnezeu alături de credincioșii care au experimentat de-a lungul secolelor ei înșiși adevărul că „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4).